

Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Første Afdeling)

25. september 2012*

»Personalesag — tjenestemænd — psykisk chikane — ansøgning om bistand — fremlæggelsesret — omplacering — tjenestens interesse«

I sag F-41/10,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratom-traktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Moises Bermejo Garde, tjenestemand ved Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, Bruxelles (Belgien), ved advokat L. Levi,

sagsøger,

mod

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU) ved M. Echevarría Viñuela, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wägenbaur,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kreppel (refererende dommer), og dommerne E. Perillo og R. Barents,

justitssekretær: fuldmægtig J. Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 31. januar 2012,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 7. juni 2010 har Moises Bermejo Garde nedlagt påstand om annullation af de afgørelser, hvorved formanden for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU) dels afslog sagsøgerens ansøgning om bistand vedrørende den psykiske

* Processprog: fransk.

chikane, som han var udsat for, samt afslog at forelægge sagen for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), dels bragte hans tidligere funktion til ophør og overførte ham til en anden stilling, samt påstand om, at EØSU tilpligtes at betale erstatning.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der har overskriften »Den menneskelige værdighed«, bestemmer:

»Den menneskelige værdighed er ukrænkelig. Den skal respekteres og beskyttes.«
- 3 Chartrets artikel 41, stk. 1 og 2, der har overskriften »Ret til god forvaltning«, bestemmer:

»1. Enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.

2. Denne ret omfatter navnlig:

a) retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt

b) retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende, under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed

c) pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger.«
- 4 Det fremgår af chartrets artikel 31, der har overskriften »Retfærdige og rimelige arbejdsforhold«, at »[e]nhver arbejdstager har ret til sunde, sikre og værdige arbejdsforhold«.
- 5 Artikel 12a i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) har følgende ordlyd:

»1. Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver form for psykisk eller seksuel chikane.

2. En tjenestemand, der har været offer for psykisk eller seksuel chikane, må ikke udsættes for sanktioner fra institutionens side. En tjenestemand, der har afgivet vidnesbyrd om psykisk eller seksuel chikane, må ikke udsættes for sanktioner fra institutionens side, forudsat at tjenestemanden har handlet i god tro.

3. Ved »psykisk chikane« forstås enhver form for misbrug, der over en periode gentagne gange eller systematisk kommer til udtryk i adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller på skrift, som er forsætlige, og som er et angreb på en persons værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet.

4. Ved »seksuel chikane« forstås en adfærd med seksuelle undertoner, som er uønsket af den person, der udsættes for den, og som har til formål eller virkning at krænke den pågældende persons værdighed eller skabe en truende, fjendtlig, krænkende eller forstyrrende atmosfære. Seksuel chikane anses for diskrimination på grundlag af køn.«
- 6 Vedtægtens artikel 22 har følgende ordlyd:

»1. Hvis en tjenestemand under udøvelsen af eller i forbindelse med udøvelsen af sit arbejde bliver opmærksom på forhold, som lader formode, at der eventuelt finder ulovlige handlinger sted, herunder svig eller korruption til skade for [Unionens] interesser, eller adfærd under udførelsen af

arbejdsopgaver, som kan være et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler [Unionens] tjenestemænd, underretter han straks sin umiddelbart overordnede eller sin generaldirektør, eller hvis han finder det formålstjenligt, generalsekretæren eller andre i tilsvarende stillinger eller direkte [OLAF].

De i første afsnit nævnte oplysninger fremsættes skriftligt.

Dette stykke gælder også, hvis der er tale om et alvorligt brud på en tilsvarende forpligtelse, der påhviler et medlem af en institution eller enhver anden person, som er i en institutions tjeneste eller udfører arbejde for denne.

2. Enhver tjenestemand, som modtager de i stk. 1 nævnte oplysninger, sender straks alt materiale, han har kendskab til, og hvoraf de i stk. 1 nævnte formodede uregelmæssigheder kan udledes, til OLAF.

3. Tjenestemanden må ikke udsættes for sanktioner fra institutionens side, fordi han har meddelt de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger, forudsat at han har handlet rimeligt og i god tro.

4. Stk. 1 til 3 gælder ikke for dokumenter, akter, rapporter, noter eller informationer, uanset medium, som opbevares med henblik på eller er udarbejdet eller udleveret til tjenestemanden i forbindelse med en igangværende eller afsluttet retssag.«

7 Vedtægtens artikel 22b, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En tjenestemand, der fremlægger de i artikel 22a definerede oplysninger for formanden for [Europa-]Kommissionen, formanden for Revisionsretten [for Den Europæiske Union], formanden for Rådet [for Den Europæiske Union], formanden for Europa-Parlamentet eller Den Europæiske Ombudsmand, må ikke udsættes for sanktioner af den institution, han er ansat i, forudsat at alle betingelser i det følgende er opfyldt:

- a) [T]jenestemanden er oprigtigt overbevist om, at de fremlagte oplysninger og de heri indeholdte påstande i det store og hele er sande [...]
- b) [T]jenestemanden har tidligere fremlagt de samme oplysninger for OLAF eller for den institution, han arbejder i, og har givet kontoret eller nævnte institution den tidsfrist, som OLAF eller institutionen i betragtning af sagens beskaffenhed har fastsat, til at iværksætte passende foranstaltninger. Tjenestemanden underrettes om denne tidsfrist inden 60 dage.«

8 Artikel 60, stk. 6, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1) (herefter »finansforordningen«) bestemmer bl.a., at »[e]r der tale om en ulovlig aktivitet, svig eller bestikkelse, der vil kunne skade Fællesskabets interesser, underretter« enhver ansat, der deltager i den økonomiske forvaltning og kontrollen med transaktionerne »de myndigheder og instanser, der er fastsat i den gældende lovgivning«.

9 Artikel 72 i Kommissionens forordning nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til finansforordningen (EFT L 357, s. 1) har følgende ordlyd:

»Ved de myndigheder og instanser, der er omhandlet i finansforordningens artikel 60, stk. 6, [...] forstås de instanser, der er udpeget i vedtægten [...], og i fællesskabsinstitutionernes afgørelser om betingelser og nærmere vilkår for de interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, bestikkelse og alle andre ulovlige aktiviteter til skade for Fællesskabernes interesser.«

10 Artikel 72 i EØSU's forretningsorden (herefter »forretningsordenen«) bestemmer:

»De beføjelser, som i vedtægten [...] tillægges ansættelsesmyndigheden, udøves:

- for så vidt angår generalsekretæren: af præsidiet
- for så vidt angår tjenestemænd i ansættelsesgruppe[n for administratorer] AD16, AD15 og AD14: af præsidiet på forslag af generalsekretæren, når vedtægtens artikel 13, 29, 30, 31, 32, 40, 41, 49, 50, 51, 78 og 90, stk. 1, anvendes; når vedtægtens øvrige artikler, herunder artikel 90, stk. 2, anvendes: af formanden på forslag af generalsekretæren
- for så vidt angår tjenestemænd i ansættelsesgruppe AD13, AD12 og AD11: af udvalgets formand på forslag af generalsekretæren
- for så vidt angår tjenestemænd i andre lønklasser inden for ansættelsesgruppe AD og for ansættelsesgruppe[n for assistenter] AST: af generalsekretæren.«

11 Den 11. oktober 1999 vedtog EØSU afgørelse nr. 363/99 A om betingelser og regler for interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, korruption og alle andre ulovlige aktiviteter til skade for Fællesskabernes interesser.

12 Artikel 2 i afgørelse nr. 363/99 A, der har overskriften »Oplysningspligt«, bestemmer:

»Enhver tjenestemand eller anden ansat i [EØSU], som får kendskab til forhold, der lader formode, at der kunne foreligge tilfælde af svig, bestikkelse eller enhver anden form for ulovlig aktivitet, der skader Fællesskabernes interesser, eller alvorlige forhold i forbindelse med udøvelsen af arbejdsmæssige aktiviteter, der kan indebære manglende opfyldelse af Fællesskabernes tjenestemænds og ansattes forpligtelser, som bør forfølges administrativt og i givet fald strafferetligt, eller manglende opfyldelse af analoge forpligtelser, der påhviler medlemmer, ledere eller ansatte, der ikke er omfattet af vedtægten, underretter omgående sin kontorchef eller generaldirektør eller, såfremt han finder det hensigtsmæssigt, sin generalsekretær eller [OLAF] direkte.

[EØSU's] generalsekretær, [...] kontorchefer og andre ledere sender omgående alle oplysninger i deres besiddelse, som lader formode, at der foreligger uregelmæssigheder som omhandlet i stk. 1, til [OLAF].

Ledere, tjenestemænd og øvrige ansatte i [EØSU] må i intet tilfælde udsættes for en urimelig eller diskriminerende behandling som følge af, at de har videregivet oplysninger som omhandlet i stk. 1 og 2.

Medlemmer, som får kendskab til forhold som omhandlet i stk. 1, underretter [EØSU's] formand eller, såfremt de finder det hensigtsmæssigt, [OLAF] direkte.«

Sagens faktiske omstændigheder

13 Sagsøgeren, der har været tjenestemand siden 1990, tiltrådte tjenesten ved EØSU den 1. juni 1991 og blev tilknyttet Direktoratet for Personale og Økonomi som juridisk rådgiver.

14 Sagsøgeren blev med virkning fra den 1. juni 1997 udnævnt til kontorchef for »Juridisk Tjeneste« (herefter »Den Juridiske Tjeneste«) i Direktoratet for Personale og Økonomi.

15 Den 1. april 2007 blev sagsøgeren forfremmet til lønklasse AD13.

- 16 Den 1. oktober 2008 indtrådte den nye generalsekretær for EØSU (herefter »generalsekretæren«), W., i tjenesten.
- 17 Den følgende dag udsendte generalsekretæren en tjenstlig meddelelse, hvorved han oplyste personalet om, at han midlertidigt ville varetage den ledige stilling som direktør for Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer.
- 18 Det er ubestridt, at forholdet mellem W. og sagsøgeren forværredes umiddelbart efter, at W. blev udnævnt til generalsekretær, idet sagsøgeren bl.a. kritiserede generalsekretæren for at udsætte Den Juridiske Tjeneste for »uberettiget« pression.
- 19 Den 7. december 2009 indleverede sagsøgeren en skrivelse, der var rettet til EØSU's formand (herefter »formanden«) samt til formændene for de tre grupper for arbejdsmarkedets parter, der udgør EØSU, i deres egenskab af medlemmer af EØSU's præsidium. Sagsøgeren henviste i denne skrivelse, der var vedlagt bilag og dokumentation, udtrykkeligt til vedtægtens artikel 22a, stk. 1, og underrettede EØSU's præsidium (herefter »præsidiet«) om, at generalsekretæren og i mindre omfang kontorchefen for »ansættelse, karriere og uddannelse« i Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer, havde begået en række alvorlige uregelmæssigheder. Sagsøgeren oplyste bl.a. følgende:
- Den Juridiske Tjeneste blev udsat for pression.
 - Der blev ikke truffet en disciplinær sanktion over for en tjenestemand, der havde begået strafbare handlinger, og sagen blev ikke forelagt OLAF.
 - Visse direktørstillinger inden for EØSU blev ikke besat i henhold til forskrifterne.
- 20 Sagsøgeren anmodede i samme skrivelse bl.a. præsidiet om:
- at »indlede en administrativ undersøgelse [med det formål] at fastlægge de faktiske omstændigheder og de begåede uregelmæssigheder«
 - at give sagsøgeren »meddelelse om den frist, der er nævnt i vedtægtens artikel 22b, stk. 1, litra b)«
 - at »træffe foranstaltninger for at sikre, at [generalsekretariatet] på ny fungerer tilfredsstillende«
 - at »sikre den juridiske tjenestes uafhængighed på de betingelser, der følger af praksis fra Den Europæiske Unions Domstol«
 - at »fastslå det personlige ansvar, der kan udledes på baggrund af OLAF's behandling af sagen«.
- 21 Sagsøgeren anmodede endvidere i skrivelsen af 7. december 2009 med henvisning til vedtægtens artikel 24 om bistand fra præsidiet med henblik på, at præsidiet skulle »iværksætte de nødvendige foranstaltninger for at bringe den psykiske chikane, som generalsekretæren udsætter [sagsøgeren] for, til ophør«.
- 22 Ved e-mails af samme dato meddelte sagsøgeren de andre medlemmer af præsidiet om, at han samme dag på de respektive gruppers kontorer havde afleveret en konvolut, der indeholdt en kopi af skrivelsen af 7. december 2009, og som var adresseret til hvert enkelt medlem. Ifølge sagsøgeren modtog adressaterne ikke disse konvolutter, idet formanden og de tre gruppeformænd forhindrede, at de blev videregivet.
- 23 Den 10. december 2009 pålagde formanden sin kabinetschef at foretage en »indledende undersøgelse« af de oplysninger, der var indeholdt i sagsøgerens skrivelse af 7. december 2009.

- 24 Formandens kabinetschef efterkom dette pålæg ved at foretage en høring af de personer, der var berørt af skrivelsen af 7. december 2009. Sagsøgeren blev i den forbindelse hørt to gange, nemlig den 15. december 2009 og den 14. januar 2010.
- 25 Formandens kabinetschef udfærdigede i slutningen af januar 2010 en rapport vedrørende de påstande om den psykiske chikane og de uregelmæssigheder, der blev begået inden for EØSU, som sagsøgeren havde fremført i skrivelsen af 7. december 2009. Kabinetschefen konkluderede i rapporten, at påstandene ikke var berettigede. Kabinetschefen anførte bl.a., at selv om der bestod et »anspændt forhold« mellem den juridiske tjeneste og generalsekretariatet, »skyldtes denne vanskelighed hovedsageligt, at der var forskellige opfattelser af [Den Juridiske Tjenestes] rolle«, og at »de forskellige hændelser, der blev anset for at udgøre chikane, blot var udtryk for disse forskellige opfattelser, som i visse tilfælde blev forstærket af de betydelige kulturelle forskelle inden for det juridiske område samt de involverede parter personlighed«.
- 26 Formanden opfordrede under en samtale, der fandt sted den 22. februar 2010, sagsøgeren til at trække de krav, som han havde fremført i skrivelsen af 7. december 2009, tilbage.
- 27 Ved skrivelse af 26. februar 2010 afviste sagsøgeren at efterkomme denne opfordring, idet han anførte, at »efter at have konstateret, at der blev udvist uregelmæssig adfærd [...], [kunne han] ikke imødegå sine tidligere udsagn, da dette ville indebære, at [han] ville overtræde vedtægtens artikel 21«. Sagsøgeren fastholdt endvidere, at »[hans] henvendelse ikke på nogen måde var foranlediget af en personlig interesse eller konflikt, men udelukkende var arbejdsrelateret«.
- 28 Ved afgørelse nr. 088/10 A af 3. marts 2010 (herefter »afgørelsen af 3. marts 2010«) afviste formanden »på grundlag af det mandat, som præsidiet gav ham den 16. februar 2010« samtlige de krav, der fremgik af skrivelsen af 7. december 2009, idet »de anførte omstændigheder ikke kan anses for at udgøre en strafferetlig overtrædelse eller en tilsidesættelse af vedtægtens disciplinære bestemmelser«.
- 29 Formanden anførte endvidere i samme afgørelse, hvoraf fremgik, at »det [var] blevet forsøgt at løse sagen, men at [sagsøgeren] ikke [havde] accepteret den foreslåede løsning«, at »påstanden om, at generalsekretæren eller enhver anden tjenestemand har udøvet chikane, ikke [var] godtgjort, idet de få beviser, der forelå i sagen, ikke kunne understøtte de af klageren fremførte argumenter«, og at »anklagen om, at generalsekretæren har udøvet magtfordrejning og misbrugt de beføjelser, der tilkommer præsidiet, ikke var godtgjort«.
- 30 Formanden anførte endvidere i afgørelsen, at »generalsekretæren vil tildele [sagsøgeren] en stilling, der svarer til hans kvalifikationer og lønklasse samt fastholde hans tillæg som kontorchef, indtil han næste gang tiltræder en sådan stilling, såfremt en sådan ikke umiddelbart måtte være tilgængelig, men i en anden enhed end den juridiske tjeneste«.
- 31 Endelig anførte formanden, at »generalsekretæren træffer de øvrige administrative foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre den korrekte udførelse af de administrative opgaver, og for at løse misforståelser og uenigheder inden for generalsekretariatet under overholdelse af princippet om god forvaltningsskik og under hensyn til det ansvar og de beføjelser, der tilkommer de forskellige kompetencestrukturer«.
- 32 Den autentiske italienske udgave af afgørelsen af 3. marts 2010 blev samme dag, som afgørelsen blev vedtaget, meddelt sagsøgeren, og sagsøgeren modtog efterfølgende, den 10. marts 2010, den spanske og den franske udgave af afgørelsen.
- 33 Formanden vedtog den 24. marts 2010 et »tillæg« til afgørelsen af 3. marts 2010, hvoraf fremgik, at de »foranstaltninger, som generalsekretæren træffer for at [gennemføre] afgørelsen [af 3. marts 2010], gennemføres på formandens vegne« (herefter »tillægget af 24. marts 2010«).

- 34 Ved afgørelse nr. 133/10 A af 24. marts 2010 traf formanden »efter at have konsulteret generalsekretæren og med dennes accept« beslutning om »i tjenestens interesse« og »med øjeblikket virkning« at bringe sagsøgerens funktion som chef for Den Juridiske Tjeneste til ophør, og anførte, at sagsøgeren »omplaceres til en stilling som kontorchef i en anden tjenestegren inden for EØSU med virkning fra den [6.] april 2010« (herefter »afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør«).
- 35 Ved afgørelse nr. 184/10 A af 13. april 2010 traf formanden »efter at have konsulteret generalsekretæren og med dennes accept« beslutning om at omplacere sagsøgeren af »hensyn til arbejdets tilrettelæggelse« til en stilling »som kontorchef« for Logistiktjenesten »med ansvar for bl.a. juridiske sager vedrørende kontrakter og udbud«. Det fremgik af afgørelsen, at den havde virkning fra den 6. april 2010 (herefter »afgørelsen om omplacering«).
- 36 Ved skrivelse af 3. juni 2010 indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over:
- afgørelsen af 3. marts 2010
 - tillægget af 24. marts 2010
 - afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør
 - afgørelsen om omplacering.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 37 I henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 4 anlagde sagsøgeren uden at afvente afgørelsen på klagen nærværende sag om annullation af de afgørelser, der er genstand for klagen. Sagsøgeren fremsatte samme dag begæring om, at det i form af foreløbige forholdsregler blev besluttet at udsætte gennemførelsen af de nævnte afgørelser.
- 38 Ved Justitskontorets skrivelser af 11. juni 2010 blev parterne i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 4, underrettet om udsættelsen af hovedsagen.
- 39 Ved kendelse af 14. juli 2010 afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 40 Efter at klagen var blevet afslået den 1. oktober 2010 og meddelt sagsøgeren den 15. oktober 2010, blev parterne i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 4, underrettet om sagens genoptagelse for Personaleretten.
- 41 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelsen af 3. marts 2010, tillægget af 24. marts 2010, afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør samt afgørelsen om omplacering annulleres.
 - EØSU tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning på 17 500 EUR.
 - EØSU tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 42 EØSU har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med sagens om foreløbige forholdsregler.

Retlige bemærkninger

1. Påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010 og tillægget af 24. marts 2010

- 43 Det er indledningsvis nødvendigt at fastlægge rækkevidden af afgørelsen af 3. marts 2010 og tillægget af 24. marts 2010, hvilket forudsætter, at indholdet af skrivelsen af 7. december 2009 først præciseres nærmere.
- 44 I skrivelsen af 7. december 2009 til administrationen omtalte sagsøgeren en række omstændigheder, der kan inddeles i to forskellige grupper.
- 45 Sagsøgeren har for det første omtalt omstændigheder, der vedrørte ham selv direkte. Han har bl.a. kritiseret generalsekretæren for at have begået psykisk chikane, der hovedsageligt bestod i, at Den Juridiske Tjeneste blev udsat for »uberettiget« pressio. Sagsøgeren anmodede administrationen om at yde ham bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, stk. 1, idet denne bistand i det væsentlige skulle bestå i, at generalsekretæren blev frataget det direkte ansvar for Den Juridiske Tjeneste (herefter »ansøgningen om bistand«).
- 46 Sagsøgeren har for det andet i skrivelsen af 7. december 2009 endvidere henvist til omstændigheder, der, selv om de ikke direkte vedrører ham, efter hans opfattelse kan skade EØSU's interesser. Sagsøgeren har således bl.a. henvist til den omstændighed, at generalsekretæren undlod at træffe en disciplinær sanktion over for en tjenestemand, der havde begået strafbare handlinger, at proceduren til besættelse af direktørstillinger i Direktorat A for Rådgivende Arbejde og Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer var behæftet med uregelmæssigheder, og at generalsekretæren misbrugte præsidiets beføjelser til at udnævne andre tjenestemænd inden for EØSU. Sagsøgeren anmodede om, at disse oplysninger øjeblikkeligt blev videresendt til OLAF i henhold til vedtægtens artikel 22a, stk. 2 (herefter »anmodningen om at forelægge sagen for OLAF«).
- 47 Efter således at have præciseret indholdet af skrivelsen af 7. december 2009 må det konstateres, at formanden ved afgørelsen af 3. marts 2010 afslog såvel ansøgningen om bistand som anmodningen om at forelægge sagen for OLAF, og at formanden endvidere oplyste, at sagsøgeren på et senere tidspunkt ville blive omplaceret, og at generalsekretæren ville fastsætte vilkårene herfor. Formanden tilføjede efterfølgende i tillægget af 24. marts 2010, at vilkårene for sagsøgerens omplacering ville blive fastsat af formanden.
- 48 På denne baggrund skal der successivt tages stilling til følgende:
- påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som det derved fastslås, at sagsøgeren vil blive omplaceret, og påstanden om annullation af tillægget af 24. marts 2010
 - påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som anmodningen om at forelægge sagen for OLAF derved afvises
 - påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som ansøgningen om bistand derved forkastes.

Påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som det derved fastslås, at sagsøgeren vil blive omplaceret, og påstanden om annullation af tillægget af 24. marts 2010

- 49 Som det følger af fast retspraksis, kan kun retsakter eller foranstaltninger, der har retligt bindende virkninger, som direkte og umiddelbart berører sagsøgerens interesser ved væsentligt at ændre hans retsstilling, anses for at gå tjenestemanden imod (jf. Rettens dom af 14.9.2010, sag F-52/09, Da Silva Pinto Branco mod Domstolen, præmis 32), idet en sådan retsakt eller foranstaltning skal hidrøre fra den kompetente myndighed og udgøre en endelig stillingtagen fra administrationens side (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 17.5.2006, sag T-95/04, Lavagnoli mod Kommissionen, præmis 35). Den omstændighed, at den kompetente myndighed blot tilkendegiver, at der i fremtiden vil blive truffet en bestemt afgørelse, skaber hverken rettigheder eller dertil svarende forpligtelser for den eller de pågældende tjenestemænd (dom afsagt af Retten i Første Instans den 16.3.1993, forenede sager T-33/89 og T-74/89, Blackman mod Parlamentet, præmis 27).
- 50 Ved i det foreliggende tilfælde i afgørelsen af 3. marts 2010 at give sagsøgeren meddelelse om, at han ville blive tildelt »en stilling, der svarer til hans kvalifikationer og lønklasse [...] i en anden enhed end Den Juridiske Tjeneste«, har formanden kun tilkendegivet, at administrationen i fremtiden agtede at omplacere sagsøgeren, og har således ved denne blotte tilkendegivelse hverken skabt rettigheder eller dertil svarende forpligtelser for sagsøgeren. Det samme gælder for tillægget af 24. marts 2010, hvori formanden alene har anført, at de »foranstaltninger, som generalsekretæren træffer for at [gennemføre] afgørelsen [af 3. marts 2010], gennemføres på formandens vegne«.
- 51 Under disse omstændigheder, og da det er ubestridt, at omplaceringen reelt først blev besluttet i forbindelse med afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, må den ovennævnte påstand afvises.

Påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som anmodningen om at forelægge sagen for OLAF derved afvises

- 52 Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som anmodningen om at forelægge sagen for OLAF derved afvises, og har til støtte for denne påstand fremført en række anbringender vedrørende tilsidesættelse af vedtægtens artikel 22a, stk. 2, artikel 2, stk. 2, i afgørelse nr. 369/99 A, finansforordningens artikel 60, stk. 6, artikel 72 i forordning nr. 2342/2002 og artikel 11 i afgørelse 005/03 A om de interne regler for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget.
- 53 Det skal først undersøges, om denne påstand kan antages til realitetsbehandling.
- 54 Det bemærkes i denne henseende for det første, at vedtægten, som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 24. marts 2004, knæsetter retten for en tjenestemand til at gøre sine direkte overordnede eller et eksternt organ opmærksomme på, at han har været vidne til alvorlige uregelmæssigheder inden for institutionen, med det formål, at sådanne uregelmæssigheder bliver belyst, og at der i givet fald pålægges en sanktion. Det fremgår således udtrykkeligt af artikel 22a, stk. 1, første afsnit, at »[h]vis en tjenestemand under udøvelsen af eller i forbindelse med udøvelsen af sit arbejde bliver opmærksom på forhold, som lader formode, at der eventuelt finder ulovlige handlinger sted, herunder svig eller korruption til skade for [Unionens] interesser, eller adfærd under udførelsen af arbejdsopgaver, som kan være et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler [Unionens] tjenestemænd, underretter han straks sin umiddelbart overordnede eller sin generaldirektør, eller hvis han finder det formålstjenligt, generalsekretæren eller andre i tilsvarende stillinger eller direkte [OLAF]«.

- 55 Hvad særligt angår EØSU's personale fremgår tjenestemandens eller den ansattes ret til at henvende sig til sine direkte overordnede eller direkte til OLAF endvidere af en særbestemmelse, nemlig artikel 2, første afsnit, i afgørelse nr. 363/99 A, hvorefter fremgår, at »enhver tjenestemand eller anden ansat i [EØSU], som får kendskab til forhold, der lader formode, at der kunne foreligge tilfælde af svig, bestikkelse eller enhver anden form for ulovlig aktivitet, der skader Fællesskabernes interesser, eller alvorlige forhold i forbindelse med udøvelsen af arbejdsmæssige aktiviteter, der kan indebære manglende opfyldelse af Fællesskabernes tjenestemænds og ansattes forpligtelser, som bør forfølges administrativt og i givet fald strafferetligt, eller manglende opfyldelse af analoge forpligtelser, der påhviler medlemmer, ledere eller ansatte, der ikke er omfattet af vedtægten, underretter omgående sin kontorchef eller generaldirektør eller, såfremt han finder det hensigtsmæssigt, sin generalsekretær eller [OLAF] direkte«.
- 56 Det bemærkes for det andet, at når en tjenestemand gør brug af den mulighed for at henvende sig til sine direkte overordnede eller et eksternt organ, som han har i henhold til vedtægtens artikel 22a, stk. 1, første afsnit, indebærer vedtægtens artikel 22a, stk. 2, en pligt for den person, der modtager disse oplysninger, til at »straks [at sende] alt materiale, han har kendskab til, og hvorefter de i [vedtægtens artikel 22a,] stk. 1, nævnte formodede uregelmæssigheder kan udledes, til OLAF«.
- 57 Denne pligt til at give OLAF underretning om de oplysninger, der modtages fra en tjenestemand, der fremsender en advarsel, er endvidere for så vidt angår EØSU fastsat i artikel 2, stk. 2, i afgørelse nr. 363/99 A, hvorefter fremgår, at »[EØSU's] generalsekretær, [...] kontorchefen og andre ledere sender omgående alle oplysninger i deres besiddelse, som lader formode, at der foreligger uregelmæssigheder som omhandlet i [denne artikels] stk. 1, til [OLAF]«.
- 58 Endelig fremgår det af finansforordningens artikel 60, stk. 6, sammenholdt med artikel 72 i forordning nr. 2342/2002, at enhver ansat i en institution, der deltager »i den økonomiske forvaltning i en institution og kontrollen med transaktionerne«, har pligt til at underrette OLAF, når der foreligger »en ulovlig aktivitet, svig eller bestikkelse, der vil kunne skade Fællesskabets interesser«.
- 59 Det spørgsmål, som Retten skal tage stilling til, er, om og i hvilket omfang en afgørelse, hvorved en direkte overordnet, der fra en tjenestemand har modtaget oplysninger som omhandlet i vedtægtens artikel 22a, stk. 1, første afsnit, finder ikke at have pligt til at fremsende disse oplysninger til OLAF, udgør en retsakt, der går denne tjenestemand imod.
- 60 Dette spørgsmål skal besvares benægtende i de særlige tilfælde, hvor de oplysninger, som hidrører fra den tjenestemand, der har underrettet sine direkte overordnede, angår forhold, der, selv om de måtte være til skade for Unionens interesser eller viser, at en eller flere ansatte har udvist adfærd, der udgør et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemænd, ikke vedrører tjenestemanden direkte.
- 61 Det bemærkes, at det fremgår af vedtægtens artikel 22a, at en tjenestemand, der har til hensigt at afsløre, at der eventuelt finder ulovlige handlinger sted eller adfærd, som kan være et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemænd, kan give OLAF direkte underretning om de beviser, som tjenestemanden råder over vedrørende de pågældende uregelmæssigheder. I den situation, hvor den person, der har modtaget oplysninger fra en tjenestemand, afviser at forelægge sagen for OLAF, har denne tjenestemand således altid mulighed for at henvende sig direkte til OLAF.
- 62 Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at en tjenestemand ikke har kompetence til at handle i lovens eller institutionernes interesse og ikke til støtte for et annullationssøgsmål kan gøre andre end sine egne indsigelser gældende (kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 7.7.1998, sag T-178/98, Moncada mod Kommissionen, præmis 39). Hvis det anerkendes, at en tjenestemand, der har underrettet sin direkte overordnede om, at der finder uregelmæssigheder sted, kan anlægge et søgsmål til prøvelse af den direkte overordnedes afvisning af at videresende disse oplysninger til OLAF, ville dette svare til at give tjenestemanden kompetence til at handle i lovens interesse. Denne konklusion er

imidlertid ikke til hinder for, at en tjenestemand kan anlægge et søgsmål til prøvelse af en sådan afgørelse, såfremt han er af den opfattelse, at der på grundlag de oplysninger, han har meddelt sine direkte overordnede, er truffet en afgørelse, som skader hans interesser.

- 63 Som nævnt vedrører de forhold, som sagsøgeren har oplyst om i anmodningen om at forelægge sagen for OLAF, ikke sagsøgeren direkte, idet sagsøgeren bl.a. har henvist til den omstændighed, at generalsekretæren undlod at træffe en disciplinær sanktion over for en tjenestemand ved EØSU, at direktørstillinger i EØSU ikke blev besat i henhold til forskrifterne, og at generalsekretæren misbrugte præsidiets beføjelser til at udnævne andre tjenestemænd inden for EØSU.
- 64 Det følger heraf, at afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som anmodningen om at forelægge sagen for OLAF derved blev afvist, ikke udgør en retsakt, der går sagsøgeren imod, og at påstanden om annullation af denne afgørelse derfor må afvises.

Påstanden om annullation af afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som ansøgningen om bistand derved forkastes

- 65 Sagsøgeren har til støtte for denne påstand fremført en række klagepunkter, der i det væsentlige kan opdeles i tre anbringender vedrørende henholdsvis:
- formandens manglende kompetence til at vedtage afgørelsen af 3. marts 2010, tilsidesættelse af proceduren og tilsidesættelse af chartrets artikel 41
 - tilsidesættelse af vedtægtens artikel 86, bilag IX til vedtægten, EØSU-formandens afgørelse nr. 635/05 A om almindelige gennemførelsesbestemmelser for disciplinære procedurer og administrative undersøgelser (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag IX til vedtægten«) samt princippet om overholdelse af retten til forsvar
 - tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24 og bistanbspigten, tilsidesættelse af chartret og anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn.

Anbringendet om formandens manglende kompetence til at træffe afgørelsen af 3. marts 2010, tilsidesættelse af proceduren og tilsidesættelse af chartrets artikel 41

– Parternes argumenter

- 66 Sagsøgeren har anført, at præsidiet og ikke, som det var tilfældet, formanden burde have truffet afgørelsen af 3. marts 2010, for så vidt som ansøgningen om bistand derved blev afvist.
- 67 Sagsøgeren har anført, at EØSU begik en række processuelle fejl ved bl.a. at tilsidesætte princippet om god forvaltningsskik, der er fastsat i chartrets artikel 41, samt de bestemmelser om præsidiets funktion, der blev vedtaget den 23. oktober 2007. Med undtagelse af formanden og gruppeformændene modtog de øvrige medlemmer af præsidiet nemlig ikke ansøgningen om bistand. Medlemmerne af præsidiet fik endvidere ikke kendskab til indholdet af udkastet til afgørelsen om at afvise ansøgningen om bistand. Referaterne fra præsidiets møder indeholder endvidere hverken en henvisning til den endeligt vedtagne afgørelse eller en omtale af, at præsidiets medlemmer har udtalt sig herom.
- 68 EØSU har nedlagt påstand om, at anbringendet forkastes.

– Personalerettens bemærkninger

- 69 Det fremgår af forretningsordenens artikel 72, stk. 1, tredje led, at de beføjelser, der ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden, udøves for så vidt angår tjenestemænd i ansættelsesgruppe AD13, AD12 og AD11 af udvalgets formand på forslag af generalsekretæren.
- 70 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at sagsøgeren var tjenestemand i ansættelsesgruppe AD13, da afgørelsen af 3. marts 2010, hvorved ansøgningen om bistand blev forkastet, blev truffet. Det var således i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 72, stk. 1, tredje led, at formanden traf denne afgørelse. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke med rette kan hævde, at præsidiet og ikke formanden burde have truffet den nævnte afgørelse.
- 71 Eftersom formanden og ikke præsidiet, som det netop er nævnt, var kompetent til at tage stilling til ansøgningen om bistand, må klagepunktet om, at afgørelsen af 3. marts 2010 er behæftet med processuelle uregelmæssigheder, idet medlemmerne af præsidiet ikke deltog i behandlingen af ansøgningen om bistand, endvidere forkastes som irrelevant.
- 72 Det følger heraf, at det første anbringende må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 86, bilag IX til vedtægten, de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag IX til vedtægten og princippet om overholdelse af retten til forsvar

– Parternes argumenter

- 73 Sagsøgeren har i ansøgningen om bistand anført, at han i det mindste har fremlagt begyndelsen til et bevis for den psykiske chikane, som han angiveligt blev udsat for, og navnlig at generalsekretæren forsøgte at skade Den Juridiske Tjenestes uafhængighed. I stedet for at indlede en administrativ undersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 86, stk. 2, artikel 1 og 2 i bilag IX til vedtægten og artikel 2 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag IX til vedtægten, som han burde have gjort, iværksatte formanden imidlertid kun gennem sin kabinetschef en indledende undersøgelse, og sagsøgeren modtog i øvrigt ikke resultatet af denne undersøgelse, inden afgørelsen af 3. marts 2010 blev truffet.
- 74 EØSU har heroverfor nedlagt påstand om, at anbringendet forkastes.

– Personalerettens bemærkninger

- 75 Det bemærkes, at det i henhold til vedtægtens artikel 24 påhviler Unionens institutioner at beskytte deres personale mod chikane og alle former for nedværdigende behandling fra direkte overordnede. Det følger endvidere af fast retspraksis, at administrationen, når der er indtrådt en episode, som er uforenelig med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten, skal skride ind med den nødvendige fasthed og så hurtigt og hensynsfuldt, som forholdene tillader det, konstatere, hvad der er sket, for på baggrund heraf at kunne afgøre, hvilke konsekvenser der vil være passende. Med henblik herpå påhviler det den tjenestemand, der gør krav på beskyttelse fra institutionen, i det mindste at fremlægge beviser for, at de angreb, han hævder at have været udsat for, faktisk har fundet sted. I så fald er den pågældende institution forpligtet til at iværksætte passende foranstaltninger, navnlig ved at gennemføre en undersøgelse, for i samarbejde med klagens ophavsmand at fastslå de omstændigheder, der ligger til grund for klagen (Domstolens dom af 26.1.1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, præmis 15 og 16, samt dom afsagt af Retten i Første Instans den 21.4.1993, sag T-5/92, Tallarico mod Parlamentet, præmis 31, og den 5.12.2000, sag T-136/98, Campogrande mod Kommissionen, præmis 42).

- 76 Det fremgår af sagsakterne i det foreliggende tilfælde, at formanden den 10. december 2009, dvs. tre dage efter, at ansøgningen om bistand blev indleveret, pålagde sin kabinetschef at iværksætte en »indledende undersøgelse« af de påstande om psykisk chikane og uregelmæssigheder, som generalsekretæren blev foreholdt. Efter at have hørt sagsøgeren den 15. december 2009 og den 14. januar 2010 og de personer, der var nævnt i ansøgningen om bistand, udfærdigede formandens kabinetschef i januar 2010 imidlertid en udførlig rapport, hvori han gennemgik og drøftede rigtigheden af de forskellige påstande, som sagsøgeren havde fremført vedrørende generalsekretæren. Under disse omstændigheder har EØSU således opfyldt den pligt, som påhviler EØSU i medfør af den retspraksis, der er nævnt i foregående præmis, nemlig pligten til at gennemføre en undersøgelse for i samarbejde med klagens ophavsmand at fastslå de omstændigheder, der ligger til grund for klagen.
- 77 Argumentet om, at EØSU burde have indledt en administrativ undersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 86, stk. 2, artikel 1 og 2 i bilag IX til vedtægten og artikel 2 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til bilag IX til vedtægten, kan ikke tages til følge. Selv om det fremgår af disse bestemmelser, at de administrative undersøgelser, der foreskrives deri, udgør en del af en disciplinær procedure og kun kan indledes, når der foreligger beviser, som lader formode, at de pligter, som en tjenestemand skal overholde, er blevet tilsidesat, indeholdt ansøgningen om bistand nemlig ingen oplysninger, der kunne give anledning til, at der skulle indledes en sådan administrativ disciplinærundersøgelse vedrørende generalsekretæren, uden at der først blev gennemført en indledende undersøgelse.
- 78 Endelig kan argumentet om, at EØSU i strid med retten til forsvar undlod at fremsende konklusionen i den rapport, som formandens kabinetschef udfærdigede, samt referaterne fra de forskellige høringer, som blev afholdt inden for rammerne af den undersøgelse, som kabinetschefen gennemførte, til sagsøgeren, inden ansøgningen om bistand blev afvist, ikke tages til følge. Retten til forsvar i enhver procedure, som indledes over for en person, og som kan udmunde i en akt, der indeholder et klagepunkt mod denne, er ganske vist et grundlæggende EU-retligt princip, der skal sikres overholdt, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (jf. f.eks. dom afsagt af Retten i Første Instans den 10.7.1997, sag T-36/96, Gaspari mod Parlamentet, præmis 32). I det foreliggende tilfælde kan den procedure, som blev indledt på baggrund af ansøgningen om bistand, imidlertid ikke anses for en procedure, der er indledt over for sagsøgeren (jf. dom afsagt af Retten i Første Instans den 27.6.2000, sag T-6799, K mod Kommissionen, præmis 72). Afgørelsen af 3. marts 2010, hvorved ansøgningen om bistand blev forkastet, hører således ikke til de afgørelser, der er omfattet af retten til forsvar.
- 79 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24 og bistandspligten, tilsidesættelse af charteret og anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn

– Parternes argumenter

- 80 Sagsøgeren har anført, at han var udsat for psykisk chikane, og at formanden ved at afvise ansøgningen om bistand derfor anlagde et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesatte vedtægtens artikel 24 og bistandspligten samt tilsidesatte chartrets artikel 1 og artikel 31, stk. 1, hvoraf fremgår, at »[d]en menneskelige værdighed er ukrænkelig [og] skal respekteres og beskyttes«, og at »[e]nhver arbejdstager har ret til sunde, sikre og værdige arbejdsforhold«.
- 81 EØSU har heroverfor anført, at de forhold, som sagsøgeren anser for at udgøre psykisk chikane, reelt kun er udtryk for et modsætningsforhold mellem sagsøgeren og generalsekretæren og uenighed om de juridiske sager.

– Personalerettens bemærkninger

- 82 Vedtægtens artikel 12a, stk. 3, definerer psykisk chikane som »misbrug«, der kræver, at to kumulative betingelser er opfyldt, for at chikanen foreligger. Den første betingelse vedrører adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller skrift, som kommer til udtryk »over en periode gentagne gange eller systematisk«, hvilket indebærer, at den psykiske chikane skal opfattes som en proces, der nødvendigvis har et tidsmæssigt forløb, og forudsætter, at der finder gentagne eller kontinuerlige handlinger sted, og at de er »forsætlige«. Den anden kumulative betingelse, der knytter sig til den første ved den sideordnende konjunktion »og«, kræver, at adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller skrift har den virkning at være et angreb på en persons værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet. Der kan af det forhold, at adjektivet »forsætlige« vedrører den første betingelse og ikke den anden, udledes to konklusioner. For det første skal adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller skrift som omhandlet i vedtægtens artikel 12a, stk. 3, være frivillige, hvilket fra denne bestemmelses anvendelsesområde udelukker negativ adfærd, der fremkommer på tilfældig vis. For det andet kræves det derimod ikke, at adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller skrift er blevet foretaget med den hensigt at være et angreb på en persons værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet.
- 83 Der kan med andre ord være tale om psykisk chikane i den i vedtægtens artikel 12a, stk. 3, omhandlede forstand, uden at chikanøren med adfærd, ord, handlinger, bevægelser eller på skrift har tilsigtet at miskreditere offeret eller forsætligt at forringe vedkommendes arbejdsvilkår. Det er tilstrækkeligt, at denne negative adfærd objektivt har haft sådanne følger, eftersom den har været frivillig (jf. i denne retning Rettens dom af 9.12.2008, sag F-52/05, Q mod Kommissionen, præmis 135, der ikke for så vidt angår dette punkt blev annulleret af Den Europæiske Unions Ret ved dom af 12.7.2011, sag T-80/09 P, Kommissionen mod Q, og af 16.5.2012, sag F-42/10, Skareby mod Kommissionen, præmis 65).
- 84 Det er i lyset af disse betragtninger, at klagepunktet om psykisk chikane skal undersøges, hvilket indebærer, at der skal foretages en undersøgelse af de handlinger, som sagsøgeren foreholder generalsekretæren, og at det derefter skal fastslås, om disse handlinger objektivt set har udgjort et angreb på sagsøgerens værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet.
- 85 Sagsøgeren har for det første anført, at generalsekretæren forsøgte at presse sagsøgeren til i sin egenskab af chef for Den Juridiske Tjeneste at underskrive retligt urigtige juridiske udtalelser. Dette skete bl.a. i forbindelse med forfremmelsen af en tjenestemand med tilbagevirkende kraft.
- 86 Det fremgår i denne henseende af sagsakterne, at formanden den 25. januar 2009 vedrørende forfremmelsesåret 2008 traf beslutning om at forfremme en kvindelig tjenestemand med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2008, hvilket åbenbart var i strid med de gældende regler inden for EØSU.
- 87 Selv om denne afgørelse blev vedtaget »på forslag af generalsekretæren«, må det imidlertid bemærkes, at sagsøgeren ikke har hævdet, at generalsekretæren traf den ulovlige afgørelse, og at sagsøgeren endvidere har anerkendt, at generalsekretæren handlede under pres fra et medlem af præsidiet, der ønskede at blive formand for EØSU.
- 88 Sagsøgeren har endvidere ikke ført tilstrækkeligt bevis for den påstand, som EØSU i øvrigt formelt har bestridt, hvorefter generalsekretæren under et møde, der blev afholdt den 8. juni 2009, pålagde sagsøgeren at udfærdige en juridisk udtalelse, der skulle fastslå, at den omhandlede afgørelse var lovlig. Referatet fra dette møde, der i øvrigt er udfærdiget af sagsøgeren, indeholder ikke oplysninger, der kan bevise, at sagsøgeren blev udsat for et sådant pres, eller at generalsekretæren fremsatte fornærmelser mod sagsøgeren under mødet.

- 89 Det er endvidere korrekt, at generalsekretæren den 8. juni 2009 sendte en e-mail til EØSU's personale, hvori han oplyste, at hvis der blev anlagt sag til prøvelse af den omhandlede afgørelse om forfremmelse med tilbagevirkende kraft, ville sagen blive overdraget til en advokat, idet »det var åbenbart, at sagsøgeren ikke var i stand til at bistå administrationen på den måde, som administrationen ønskede«.
- 90 Henset til de omstændigheder, under hvilke denne e-mail blev sendt, finder Retten imidlertid, at formålet med e-mailen ikke var at drage tvivl om sagsøgerens faglige egenskaber, men at understrege nødvendigheden af at lade EØSU repræsentere ved en advokat under en eventuel retssag, idet sagsøgeren gentagne gange havde rejst tvivl om lovligheden af den omhandlede forfremmelsesafgørelse. Dertil kommer, at det fremgår af det referat, som sagsøgeren udfærdigede vedrørende mødet den 8. juni 2009, at sagsøgeren selv foreslog generalsekretæren at anvende denne fremgangsmåde.
- 91 Klagepunktet om, at generalsekretæren forsøgte at udøve pression mod den juridiske tjeneste, må derfor forkastes.
- 92 Sagsøgeren har for det andet anført, at EØSU offentliggjorde et stillingsopslag, hvori betingelserne for at deltage i udvælgelsesproceduren bevidst var udfærdiget således, at sagsøgeren ville være udelukket fra at ansøge.
- 93 Det fremgår i denne henseende af sagsakterne, at stillingsopslag nr. 26/09 (herefter »det første stillingsopslag«) med henblik på ansættelse af en direktør for Direktoratet for Generelle Anliggende i EØSU i ansættelsesgruppe AD14 blev offentliggjort på EØSU's intranet den 6. juli 2009 i henhold til den procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, og at dette opslag, der var rettet til tjenestemænd ved EØSU og andre EU-institutioner, bl.a. stillede krav om »[et] indgående kendskab til to officielle EU-sprog og kendskab til mindst et andet officielt EU-sprog« og fremhævede, at »et godt kendskab til [engelsk] og [fransk] af tjenestelige grunde i høj grad var ønskeligt«. Sagsøgeren indgav sin ansøgning til den stilling, der var nævnt i det første stillingsopslag.
- 94 Efter at præsidiet den 29. september 2009 havde besluttet at tilbagekalde det første stillingsopslag og at »genopslå stillingen i henhold til vedtægtens artikel 29[, stk. 1 og 2]«, blev stillingsopslag nr. 43/09, der havde til formål at besætte den samme direktørstilling i Direktoratet for Generelle Anliggender, offentliggjort på EØSU's intranet og i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 247 A, s. 1, herefter »det nye stillingsopslag«). De sprogkrav, der fremgik af det nye stillingsopslag, havde følgende ordlyd: »Indgående kendskab til et af de officielle EU-sprog og meget godt kendskab til mindst to andre officielle EU-sprog. Af tjenstlige grunde er et godt kendskab til engelsk og fransk yderst ønskeligt.« Sagsøgeren indgav sin ansøgning til den stilling, der var nævnt i det nye stillingsopslag, men tilbagekaldte derefter sin ansøgning den 3. december 2009.
- 95 Som Personaleretten har fastslået ved særskilt dom af dags dato (dom af 25.9.2012, sag F-51/10, Bermejo Garde mod EØSU), indebærer en sådan ændring af sprogkravene reelt, at sagsøgeren var udelukket fra at søge stillingen som direktør for Direktoratet for Generelle Anliggender, idet han alene havde et indgående kendskab til et officielt sprog (spansk), et i det mindste meget godt kendskab til et andet officielt sprog (fransk), men kun et »godt kendskab« til et tredje officielt EU-sprog (engelsk). Personaleretten fastslog på denne baggrund, at det nye stillingsopslag således udgjorde en retsakt, der indeholdt et klagepunkt imod sagsøgeren.
- 96 Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt nogen præcise og samstemmende indicier, der kan støtte påstanden om, at sprogkravene blev ændret for at udelukke ham fra at søge stillingen.
- 97 Det fremgår derimod af sagsakterne, at EØSU underrettede sagsøgeren og de andre ansøgere, der som sagsøgeren havde indgivet en ansøgning på baggrund af det første stillingsopslag, om, at deres ansøgning tillige ville blive anset for at være en ansøgning til den stilling, der fremgik af det nye stillingsopslag, hvilket modsiger påstanden om magtfordrejning.

- 98 Det bemærkes endvidere, som det fremgår af sagsakterne, at der i et tidligere stillingsopslag, som blev offentliggjort den 24. februar 2009 med henblik på ansættelse af en direktør i Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer, var anvendt de samme sprogkrav som dem, der fremgik af det nye stillingsopslag.
- 99 Sagsøgeren har for det tredje anført, at generalsekretæren indkaldte ham til et møde den 15. oktober 2009 med det påståede formål at genopbygge forholdet mellem Generalsekretariatet og Den Juridiske Tjeneste, men der var reelt tale om en »disciplinær høring«. Sagsøgeren har imidlertid ikke ført nogen beviser for, at det nævnte møde havde en sådan karakter. Den omstændighed, at kontorchefen for »afdelingen for personalebistand, individuelle rettigheder og lige muligheder« bistod generalsekretæren under mødet, kan ikke udgøre et sådant bevis.
- 100 Eftersom de handlinger, som sagsøgeren foreholder generalsekretæren, uanset om de vurderes individuelt eller som helhed, ikke objektivt set har udgjort et angreb på sagsøgerens værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet, må anbringendet om, at formanden anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at fastslå, at sagsøgeren havde været udsat for psykisk chikane og ved at afvise ansøgningen om bistand, forkastes.
- 101 Selv om sagsøgeren har hævdet, at formanden forsøgte at overtale ham til uden videre at tilbagekalde ansøgningen om bistand, hvilket viser, at formanden var partisk, beviser denne omstændighed blot, at formanden forsøgte at finde en mindelig løsning på tvisten under hensyntagen til omsorgsplikten og princippet om god forvaltningsskik, idet han var overbevist om, at de af sagsøgeren fremførte anklager om psykisk chikane ikke var berettigede. Under alle omstændigheder kan en sådan handling ikke påvirke lovligheden af afgørelsen af 3. marts 2010, hvorved ansøgningen om bistand blev forkastet, og som, som allerede nævnt, blev truffet efter gennemførelsen af en lovlig procedure, og afgørelsen er ikke behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.
- 102 Det følger af ovenstående betragtninger, at påstanden om annulation af afgørelsen af 3. marts 2010, hvorved anmodningen om bistand blev forkastet, må forkastes.

2. Påstandene om annulation af afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør samt afgørelsen om omplacering

- 103 Til støtte for påstandene om annulation af de ovenfor nævnte afgørelser, der, under hensyn til deres rækkevidde, udgør akter, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren (jf. dom afsagt af Retten i Første Instans den 16.4.2002, sag T-51/01, Fronia mod Kommissionen, præmis 32), har sagsøgeren i det væsentlige fremført syv anbringender vedrørende henholdsvis:
- manglende kompetence hos ophavsmanden til akten
 - tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til forsvar
 - tilsidesættelse af begrundelsesplikten
 - tilsidesættelse af vedtægtens artikel 12a, 22a og 86
 - anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn
 - tilsidesættelse af omsorgsplikten og princippet om god forvaltningsskik
 - tilsidesættelse af vedtægtens artikel 22b, stk. 1.

Anbringendet om ophavsmandens manglende kompetence

Parternes argumenter

- 104 Sagsøgeren har anført, at den egentlige ophavsmand til afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering trods det umiddelbare indtryk var generalsekretæren og ikke formanden, hvilket understøttes af den omstændighed, at formanden i afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør havde delegeret opgaven med at fastlægge sagsøgerens nye arbejdsopgaver til generalsekretæren.
- 105 Sagsøgeren har under alle omstændigheder anført, at det fremgår af ordlyden af de omhandlede afgørelser, at disse afgørelser blev truffet, efter at generalsekretæren var blevet hørt herom og med dennes accept, selv om det fremgår af forretningsordenens artikel 72, stk. 1, at generalsekretæren alene har beføjelse til at fremsætte forslag.
- 106 EØSU har heroverfor anført, at formanden var kompetent til at træffe afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering.

Personalerettens bemærkninger

- 107 Som nævnt i denne doms præmis 69, fremgår det af forretningsordenens artikel 72, stk. 1, tredje led, at de beføjelser, der ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden for så vidt angår tjenestemænd i ansættelsesgruppe AD13, AD12 og AD11, udøves af udvalgets formand på forslag af generalsekretæren.
- 108 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af selve ordlyden af afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, at disse afgørelser blev vedtaget af formanden, hvilket endvidere bekræftes af den omstændighed, at formanden har underskrevet de nævnte afgørelser.
- 109 Sagsøgeren har imidlertid påberåbt sig den omstændighed, at formanden i tillægget af 24. marts 2010 har anført, at »foranstaltningerne« til gennemførelse af afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør, dvs. fastlæggelsen af sagsøgerens nye arbejdsopgaver, »iværksættes af generalsekretæren«. Det kan imidlertid ikke udledes af denne ordlyd alene, at afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, der begge er underskrevet af formanden, reelt blev truffet af generalsekretæren og ikke af formanden. Dertil kommer, at formanden i tillægget af 24. marts 2010 anførte, at de nævnte »[gennemførelses]foranstaltninger« ville blive iværksat »på formandens vegne«.
- 110 Selv om det er korrekt, at formanden i afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering har anført, at disse afgørelser blev truffet »med generalsekretærens accept«, indebærer en sådan uheldig formulering ikke, at formanden med urette har anset sig for bundet af en positiv udtalelse fra generalsekretæren og således har tilsidesat omfanget af de beføjelser, der tilkommer ham i henhold til forretningsordenens artikel 72, stk. 1, tredje led.
- 111 Det følger heraf, at anbringendet om manglende kompetence hos ophavsmanden til akten må forkastes som ugrundet.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til forsvar

Parternes argumenter

- 112 Sagsøgeren har anført, at formanden tilsidesatte princippet om overholdelse af retten til forsvar, der bl.a. er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, ved ikke at høre sagsøgeren, inden afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering blev truffet.
- 113 EØSU har påstået dette anbringende forkastet.

Personalerettens bemærkninger

- 114 Det er blevet fastslået, at hvis der mod en tjenstemands ønske træffes en afgørelse om omplacering, i en situation, hvor der består et modsætningsforhold mellem tjenstemanden og andre ansatte som i det foreliggende tilfælde, udgør princippet om retten til forsvar et grundlæggende EU-retligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (Domstolens dom af 6.12.2007, sag C-59/06 P, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 46).
- 115 En sådan afgørelse kan derfor ikke træffes, før den berørte tjenstemand har haft lejlighed til på hensigtsmæssig måde at tilkendegive sit synspunkt vedrørende udkastet til afgørelse inden for rammerne af den mundtlige og/eller skriftlige høring, som ansættelsesmyndigheden foretager, og som det påhviler ansættelsesmyndigheden at føre bevis for (dommen i sagen Marcuccio mod Kommissionen, præmis 47).
- 116 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af sagsakterne, at formanden i afgørelsen af 3. marts 2010 underrettede sagsøgeren om, at han agtede at omplacere sagsøgeren, idet det fremgår af afgørelsen, at sagsøgeren snarest ville blive tildelt »en stilling, der svarer til hans kvalifikationer og lønklasse [...] i en anden enhed end Den Juridiske Tjeneste«.
- 117 Sagsøgeren havde således som adressat for afgørelsen af 3. marts 2010 mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til udkastet til den afgørelse om forflytning, der omfattede ham.
- 118 Eftersom sagsøgeren fik lejlighed til at tilkendegive sit synspunkt, inden formanden traf afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, må anbringendet om tilsidesættelse af princippet om overholdelse af retten til forsvar under disse omstændigheder forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

- 119 Sagsøgeren har anført, at der i strid med chartrets artikel 41, stk. 2, ikke er angivet en begrundelse for afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering.
- 120 EØSU har påstået anbringendet forkastet.

Personalerettens bemærkninger

- 121 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at begrundelsespligten i henhold til vedtægtens artikel 25, stk. 2, har til formål dels at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, om den akt, der indebærer et klagepunkt mod ham, er korrekt og muligheden for at anlægge sag ved Personaleretten, dels at gøre det muligt for Personaleretten at udøve sin kontrol med hensyn til

afgørelsens lovlighed (dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.9.2005, sag T-132/03, Casini mod Kommissionen, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis). Det fremgår endvidere af chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), at den grundlæggende ret til god forvaltning bl.a. indebærer en »pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger«.

- 122 En afgørelse om at omplacere en tjenestemand mod dennes ønske er en akt, der indeholder et klagepunkt i den forstand, hvori udtrykket anvendes i vedtægtens artikel 25, og skal derfor begrundes (dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.11.1999, sag T-129/98, Sabbioni mod Kommissionen, præmis 28).
- 123 Endelig følger det af fast retspraksis, at rækkevidden af begrundelsespligten i hvert enkelt tilfælde må vurderes i forhold til de konkrete omstændigheder (Domstolens dom af 14.7.1977, sag 61/76, Geist mod Kommissionen, præmis 28, og af 13.12.1989, sag C-169/88, PELLE mod Kommissionen, præmis 9). En afgørelse er især tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget i en af den berørte tjenestemand kendt sammenhæng, som giver ham mulighed for at forstå rækkevidden af den foranstaltning, der er truffet mod ham (dom afsagt af Retten i Første Instans den 1.4.2004, sag T-198/02, N mod Kommissionen, præmis 70).
- 124 Som det fremgår af retspraksis, er en afgørelse vedtaget i en af den berørte tjenestemand kendt sammenhæng, og dermed i overensstemmelse med begrundelseskravet i vedtægtens artikel 25, stk. 2, når de væsentligste af de momenter, som har ligget til grund for administrationens afgørelse, fremgår af de omstændigheder, hvorunder den anfægtede retsak er blevet vedtaget, og fremgår af de tjenstlige skrivelser og øvrige meddelelser i forbindelse med retsaken (dommen i sagen Sabbioni mod Kommissionen, præmis 29 og 20).
- 125 Det er i det foreliggende tilfælde korrekt, at afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering ikke var tilstrækkeligt begrundet, og at der navnlig i afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør kun var anført en generel henvisning til »tjenestens interesse«.
- 126 Det må imidlertid bemærkes, at afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering blev vedtaget i en af sagsøgeren kendt sammenhæng. Formanden underrettede nemlig i afgørelsen af 3. marts 2010 sagsøgeren om, at den afgørelse om at omplacere ham, som ville blive truffet efterfølgende, var begrundet i den omstændighed, at hans påstand om, at generalsekretæren udsatte ham for »forfølgelse på arbejdspladsen«, var blevet afvist, og formanden anførte endvidere, at denne foranstaltning, som alle andre foranstaltninger, der måtte blive truffet i forbindelse med omplaceringen, havde til formål at »sikre den korrekte udførelse af de administrative opgaver« og gøre det muligt »at løse misforståelser og uenigheder inden for Generalsekretariatet under overholdelse af princippet om god forvaltningsskik og under hensyntagen til det ansvar og de beføjelser, der tilkommer de forskellige kompetencestrukturer«. Ordlyden af sagsøgerens klage over de omtvistede afgørelser viser endvidere, at han havde kendskab til den omstændighed, at disse afgørelser var truffet, fordi administrationen var af den opfattelse, at ansøgningen om bistand og anmodningen om at forelægge sagen for OLAF var ugrundede.
- 127 Selv om det antages, at den sammenhæng, hvori afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering blev truffet, ikke gjorde det muligt for sagsøgeren at forstå rækkevidden af de nævnte afgørelser, må det under alle omstændigheder bemærkes, at det følger af retspraksis, at når der foreligger en utilstrækkelig begrundelse, kan der under sagens behandling afgives supplerende oplysninger herom (jf. dom afsagt af Retten i Første Instans den 19.9.1996, sag T-158/94, Brunagel mod Parlamentet, præmis 115). Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag, idet EØSU i svarskriftet og duplikken har redegjort udførligt for de faktiske og retlige omstændigheder, der blev lagt til grund for afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering. EØSU har således bl.a. i svarskriftet anført, at »sagsøgeren fremsatte i sin klage meget personlige og voldsomme anklager mod bl.a. generalsekretæren, hvilket skabte mistillid til sagsøgerens

evne til at varetage stillingen som chef [for Den Juridiske Tjeneste]«, og at »den eneste holdbare løsning for både institutionen og sagsøgeren [var] at omplacere sagsøgeren til stilling, der ikke indebærer en tæt arbejdsrelation til generalsekretæren«.

128 Det følger heraf, at det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 12a, 22a og 86

Parternes argumenter

129 Sagsøgeren har anført, at han i strid med vedtægtens artikel 12a, 22a og 86 blev udsat for en skjult sanktion som følge af, at han anmodede sin arbejdsgiver om bistand og underrettede denne om, at generalsekretæren havde begået alvorlige uregelmæssigheder.

130 EØSU har påstået anbringendet forkastes.

Personalerettens bemærkninger

131 Det fremgår af vedtægtens artikel 12a, stk. 2, at »[e]n tjenestemand, der har været offer for psykisk eller seksuel chikane, [ikke] må [...] udsættes for sanktioner fra institutionens side«, og at »[e]n tjenestemand, der har afgivet vidnesbyrd om psykisk eller seksuel chikane, [ikke] må [...] udsættes for sanktioner fra institutionens side, forudsat at tjenestemanden har handlet i god tro«. Vedtægtens artikel 22a, stk. 3, bestemmer, at en tjenestemand, der har fået kendskab til de i vedtægtens artikel 22a, stk. 1, omhandlede oplysninger, dvs. oplysninger, som lader formoder, at der eventuelt finder ulovlige handlinger sted, »herunder svig eller korruption til skade for [Unionens] interesser«, eller et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene, og som straks underretter straks sine overordnede eller direkte OLAF, ikke må »udsættes for sanktioner fra institutionens side, forudsat at han har handlet rimeligt og i god tro«. Endelig fremgår det af vedtægtens artikel 86, stk. 1, at »[o]ver for en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand, der forsætligt eller uagtsomt undlader at opfylde de pligter, som påhviler ham i henhold til denne vedtægt, kan der anvendes disciplinære sanktioner«.

132 Det kan ikke i det foreliggende tilfælde bestrides, at sagsøgeren blev udsat for en sanktion, efter at han fremsendte sin skrivelse af 7. december 2009, der indeholdt ansøgningen om bistand og anmodningen om at forelægge sagen for OLAF. Sagsøgeren blev nemlig som følge af, at han havde sendt den nævnte skrivelse, frataget funktionen som ansvarlig for Den Juridiske Tjeneste, som han havde varetaget siden den 1. juni 1997.

133 EØSU har imidlertid kun tilsidesat vedtægtens artikel 12a og 22a ved at vedtage denne sanktion, såfremt det godtgøres, at sagsøgeren faktisk i god tro gav meddelelse om oplysninger, der kunne lade formode, dels at sagsøgeren var blevet udsat for psykisk chikane, dels at der fandt en ulovlig handling sted, herunder svig eller korruption eller et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene.

134 Personaleretten skal ved fastlæggelsen af, om en tjenestemand har været i god tro om den fremlæggelsesret, der er fastsat i vedtægtens artikel 12a og 22a, tage hensyn til en række faktorer.

135 Personaleretten skal først undersøge, om de oplysninger, som tjenestemanden har givet sine overordnede eller i givet fald direkte OLAF underretning om, vedrører uregelmæssigheder, der, såfremt de rent faktisk er blevet begået, er åbenbart alvorlige. Dette bekræftes af den omstændighed, at vedtægtens artikel 22a, stk. 1, nævner svig og korruption som eksempler på de ulovlige handlinger,

som tjenestemanden kan afsløre, og at disse handlinger skal være »til skade for [Unionens] interesser«. Dertil kommer, at det følger af vedtægens artikel 22a, stk. 1, at et brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene, kun må afsløres, såfremt der er tale om et »alvorligt« brud.

- 136 Den anden faktor, der skal tages i betragtning, er, om de videregivne oplysninger er pålidelige eller i det mindste sandsynlige. Udøvelsen af ytringsfriheden, som kommer til udtryk ved tjenestemandens mulighed for at gøre opmærksom på, at der foregår psykisk chikane, eller at der begås ulovlige handlinger eller alvorlige brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene, indebærer nemlig forpligtelser og ansvar, og den person, som vælger at videregive sådanne oplysninger, skal nøje undersøge, i det omfang omstændighederne gør det muligt, at disse oplysninger er nøjagtige og troværdige. En tjenestemand, der afslører uregelmæssigheder, som efter hans opfattelse er omfattet af anvendelsesområdet for vedtægts artikel 12a og 22a, har således pligt til at sikre sig, at de anklager, han fremsætter, er baseret på korrekte omstændigheder eller i det mindste, at de er baseret på et »tilstrækkeligt faktisk grundlag« (jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21.7.2011, sag nr. 28274/08, Heinisch mod Tyskland, præmis 79). Det er i denne henseende blevet fastslået, at vedtægts artikel 22a kun vedrører videregivelse af konkrete oplysninger, som har givet den tjenestemand, der afgiver oplysningerne, rimelig anledning til at formode, at der er begået en ulovlig handling eller et alvorligt brud, og at denne handling endvidere skal være forenelig med det krav om at være objektiv og upartisk, som tjenestemanden skal opfylde, samt kravet om at tage hensyn til embedets omdømme og loyalitetspligten, samt pligten til at respektere de berørte personers integritet og uskyldsformodningen (Personalerettens dom af 13.1.2011, sag F-77/09, Nijs mod Revisionsretten, præmis 66-70).
- 137 Personaleretten skal endvidere tage de midler, som tjenestemanden har anvendt for at videregive oplysninger, i betragtning, og den skal navnlig, når der er tale om uregelmæssigheder som omhandlet i vedtægts artikel 22a, stk. 1, undersøge, om tjenestemanden har henvendt sig til den kompetente myndighed eller instans, dvs. til hans »umiddelbart overordnede eller sin generaldirektør, eller hvis han finder det formålstjenligt, generalsekretæren eller andre i tilsvarende stillinger eller direkte [OLAF]«.
- 138 Tjenestemandens hensigt med at anmelde ulovligheder er en anden faktor, der indgår i vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt han har handlet i god tro. En anmeldelse, der afgives på grund af et personligt klagepunkt eller et personligt fjendskab eller for at opnå en personlig fordel, navnlig en økonomisk fordel, kan ikke anses for at være afgivet i god tro.
- 139 Det er på baggrund af disse betragtninger, at Personaleretten skal vurdere, om anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af vedtægts artikel 12a, 22a og 86 er begrundet.
- 140 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at sagsøgeren i skrivelsen af 7. december 2009 har fremført alvorlige anklager mod hovedsageligt generalsekretæren, som sagsøgeren beskylder for at have udøvet psykisk chikane og for at have begået ulovlige handlinger, der i visse tilfælde udgør en overtrædelse af den belgiske straffelov.
- 141 Personaleretten finder imidlertid, at skrivelsen af 7. december 2009 ikke indeholdt nogen oplysninger, der giver anledning til at formode, at der blev begået psykisk chikane i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i vedtægts artikel 12a, eller at der blev begået en ulovlig handling eller et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene som omhandlet i vedtægts artikel 22a, stk. 1.
- 142 Sagsøgeren har nemlig for det første kritiseret generalsekretæren for at have udsat ham for psykisk chikane, idet generalsekretæren bl.a. pålagde sagsøgeren at udfærdige retligt urigtige juridiske udtalelser. Sagsøgeren har imidlertid ikke som nævnt ovenfor ført noget bevis, der kan godtgøre eller i det mindste give anledning til at antage, at han blev udsat for en adfærd, der udgjorde et angreb på hans værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet.

- 143 Sagsøgeren har for det andet anført, at generalsekretæren undlod at henvende sig til OLAF vedrørende en sag, hvori en tjenestemand havde tilegnet sig materiale, som tilhørte EØSU, og i hvilken forbindelse generalsekretæren undlod at pålægge den pågældende tjenestemand en disciplinær sanktion. En sådan adfærd fra generalsekretærens side kan imidlertid ikke anses for en ulovlighed eller et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene, i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i vedtægtens artikel 22a, stk. 1, når der henses til den beskedne værdi af det materiale, som den pågældende tjenestemand tilegnede sig, og disciplinærrådets beslutning om ikke at pålægge ham en disciplinær sanktion. Det bemærkes endvidere, at generalsekretæren gav den nævnte tjenestemand en advarsel i henhold til artikel 3, litra b), i bilag IX til vedtægten.
- 144 Sagsøgeren har for det tredje anklaget generalsekretæren for at have tilsidesat finansforordningens artikel 27 og artikel 21, stk. 1, i bilag IX til vedtægten. Ifølge sagsøgeren gav generalsekretæren nemlig instruktion om, at der skulle betales den nævnte tjenstemands advokat et beløb på 32 019 EUR, svarende til de honorarer, der var betalt til advokaten inden for rammerne af både den disciplinærsag, der blev indledt mod den pågældende tjenestemand, og i forbindelse med den undersøgelse, der blev foretaget inden iværksættelsen af disciplinærsagen. Som anført af sagsøgeren fremgår det imidlertid af artikel 21, stk. 1, i bilag IX til vedtægten, at en institution kun har pligt til at betale omkostningerne ved en disciplinærsag, såfremt der ikke ved disciplinærsagen pålægges tjenestemanden en sanktion.
- 145 Det er imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde godtgjort, at de omhandlede honorarer ikke udelukkende blev afholdt i forbindelse med den disciplinærsag, der blev indledt mod den tjenestemand, der havde begået de strafbare forhold. Selv om sagsøgeren i sin egenskab af chef for Den Juridiske Tjeneste med rette kunne sætte spørgsmålstegn ved størrelsen af dette beløb i forhold til beløb i lignende EU-personalesager, fremgår det ikke af sagen, at dette beløb, når der tages hensyn til disciplinærsagens varighed og antallet af de møder, som disciplinærrådet afholdt, er åbenbart urimeligt, og at generalsekretærens instruktion om at betale honoraret derfor burde have givet anledning til, at sagen blev forelagt OLAF.
- 146 For det fjerde har sagsøgeren endvidere i skrivelsen af 7. december 2009 anmeldt en række uregelmæssigheder, der i 2009 angiveligt fandt sted i forhold til proceduren til besættelse af direktørstillinger i Direktorat A for Rådgivende Arbejde og Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer, idet der hovedsageligt var tale om uregelmæssigheder vedrørende kravene til de kvalifikationer, der var nødvendige for at besætte disse stillinger, sammensætningen af udvælgelsespaneler eller gennemgangen af ansøgningerne. Selv om det er korrekt, at formandens kabinetschef i sin undersøgelse bekræftede eksistensen af »beklagelige fejl«, fremgår det imidlertid ikke af sagsakterne, at disse fejl havde antaget karakter af en alvorlig uregelmæssighed som omhandlet i vedtægtens artikel 22a, stk. 1. Sagsøgeren har endelig i skrivelsen af 7. december 2009 anført, dels at den kandidat, der blev valgt til stillingen som direktør i Direktorat A for Rådgivende Arbejde, blev valgt på grundlag af en procedure, der ikke »i praksis gav anledning til fejl eller svig«, dels at den procedure, der blev gennemført med henblik på ansættelse af en direktør for menneskelige og finansielle ressourcer, blev annulleret, umiddelbart inden skrivelsen af 7. december 2009 blev afsendt.
- 147 For det femte, og i modsætning til de påstande, der er fremført i skrivelsen af 7. december 2009, fremgår det ikke af sagsakterne, at generalsekretæren misbrugte præsidiets eller formandens beføjelser ved udnævnelsen af visse højtstående tjenestemænd i EØSU. Selv om det er korrekt, at generalsekretæren på det tidspunkt, hvor skrivelsen af 7. december 2009 blev fremsendt, allerede havde varetaget stillingen som fungerende direktør for menneskelige og finansielle ressourcer i mere end et år, kan en sådan situation, også selv om formanden i sin undersøgelsesrapport beskrev den som »usædvanlig«, ikke anses for at have en så alvorlig karakter, at den kunne gøres til genstand for anmeldelse i henhold til vedtægtens artikel 22a, stk. 1. Det samme gælder sagsøgerens påstand om, at generalsekretæren med urette undlod at give en tilstrækkelig klar beskrivelse af de opgaver og kompetencer, der var krævet for at varetage stillingen som vicegeneralsekretær.

- 148 For det sjette har sagsøgeren endelig i skrivelsen af 7. december 2009 kritiseret kontorchefen for »ansættelse, karriere og uddannelse« i Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer for at have tilsidesat vedtægtens artikel 11a, stk. 1, hvorefter en tjenestemand under »udøvelsen af sit arbejde, og medmindre andet er fastsat i det følgende, [ikke] behandler [...] spørgsmål, hvori han direkte eller indirekte har personlig interesse, navnlig familiemæssig eller finansiell, som kan bringe hans uafhængighed i fare [...]«. Det fremgår i denne henseende af sagsakterne, at kontorchefen for Direktoratet for Menneskelige og Finansielle Ressourcer havde indleveret en ansøgning til stillingen som direktør for dette direktorat, og at han havde forsøgt at overbevise de ansatte i Den Juridiske Tjeneste om, at Den Juridiske Tjeneste havde afgivet en urigtig udtalelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en tjenestemand i lønklasse AD14 kunne indgive en ansøgning til den nævnte stilling. Når der henses til det ansvar, som denne kontorchef udøvede, kan hans udtalelse om, at han ikke er enig i en udtalelse afgivet af Den Juridiske Tjeneste, ikke i sig selv indebære, at han som tjenestemand har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler ham i medfør af vedtægtens artikel 11a, stk. 1.
- 149 Det fremgik således ikke af de oplysninger, der var indeholdt i skrivelsen af 7. december 2009, at der var begået administrative uregelmæssigheder, som havde en så alvorlig karakter, at de lod formode, at sagsøgeren blev udsat for psykisk chikane, eller, mere generelt, at der fandt ulovlige handlinger sted, herunder svig eller korruption, eller adfærd, som udgjorde et alvorligt brud på de forpligtelser, der påhviler tjenestemændene i henhold til vedtægtens artikel 22a, stk. 1.
- 150 Selv om det følger af vedtægtens artikel 22a, stk. 1, at en tjenestemand, der ønsker at gøre brug af den fremlæggelsesret, der er sikret ved den nævnte artikel, »umiddelbart [skal underrette] sin overordnede eller sin generaldirektør, eller hvis han finder det formålstjenligt, generalsekretæren eller andre i tilsvarende stillinger«, bemærkes, at sagsøgeren ikke begrænsede sig til at adressere skrivelsen af 7. december 2009 til formanden og gruppeformændene, idet han ved en e-mail, der blev sendt samme dag, som han afleverede skrivelsen af 7. december 2009, underrettede de andre medlemmer af præsidiet om, at han samme dag på de respektive gruppers kontorer havde afleveret en konvolut, der indeholdt en kopi af skrivelsen af 7. december 2009, og som var adresseret til hvert enkelt medlem. Eftersom sagsøgeren har ønsket at udbrede de anklager, der fremgik af skrivelsen, til en særlig bred kreds, har sagsøgeren tilsidesat forpligtelsen til at udvise den største forsigtighed og tilbageholdenhed i forbindelse med offentliggørelse af påstande, der henhører under OLAF's kompetence (dommen i sagen Nijs mod Revisionsretten, præmis 80).
- 151 Under disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke med rette hævde, at afgørelsen om at bringe hans tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, der i øvrigt ikke har medført, at han er blevet frataget sin funktion som kontorchef, blev vedtaget i strid med vedtægtens artikel 12a, stk. 2, og artikel 22a, stk. 3, eller at disse afgørelser udgjorde en skjult sanktion i strid med vedtægtens artikel 86.
- 152 Det fjerde anbringende kan følgelig ikke tages til følge.

Anbringendet om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn

Parternes argumenter

- 153 Sagsøgeren har anført, at afgørelsen om at bringe hans tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, idet de er vedtaget i strid med tjenestens interesse. Sagsøgeren har navnlig anført, at der ikke i hans sted blev indsat en ny chef for Den Juridiske Tjeneste, og at EØSU i strid med forretningsordenens artikel 71, stk. 6, først på et senere tidspunkt lod de ændringer, som disse afgørelser indebar for EØSU's interne organisation, fremgå af stillingsfortegnelsen for EØSU. Sagsøgeren har endelig anført, at han i den nye funktion udfører opgaver, der var væsentligt mindre ansvarsfulde end de opgaver, som han varetog inden omplaceringen.

- 154 EØSU har heroverfor anført, at afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering blev truffet i tjenestens interesse, idet tillidsforholdet mellem sagsøgeren og generalsekretæren var brudt som følge af de ubegrundede personlige angreb, som sagsøgeren havde udsat generalsekretæren for. Ifølge EØSU var den eneste holdbare løsning, der ville tilgodese både EØSU's og sagsøgerens interesser, at omplacere sagsøgeren til en stilling, der ikke indebar en tæt arbejdsrelation til generalsekretæren.
- 155 EØSU har endvidere anført, at sagsøgerens nye stilling i modsætning til det af sagsøgeren hævdede ikke indebærer, at han fremover skal varetage væsentligt mindre ansvarsfulde opgaver.

Personalerettens bemærkninger

- 156 Selv om det er korrekt, at administrationen kun kan være interesseret i at placere tjenestemændene i overensstemmelse med deres kvalifikationer og deres personlige ønsker, kan det ifølge praksis ikke af den grund anerkendes, at en tjenestemand har ret til at udføre eller bevare bestemte opgaver. Selv om vedtægten og navnlig dens artikel 7 ikke udtrykkeligt nævner, at det er muligt at »omplacere« en tjenestemand, fremgår det af fast retspraksis, at institutionerne råder over vide skønsmålinger med hensyn til, hvorledes de ønsker at indrette deres tjenestegrene på grundlag af de opgaver, der påhviler dem, og med hensyn til placeringen af det personale, som de råder over, hvorved det dog er en forudsætning, at placeringen sker i tjenestens interesse og under iagttagelse af princippet om stillingernes ækvivalens (Domstolens dom af 23.3.1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, præmis 6, og Personalerettens dom af 25.1.2007, sag F-55/06, Albuquerque mod Kommissionen, præmis 55).
- 157 I det foreliggende tilfælde skal det derfor undersøges, om afgørelsen om at bringe funktionen til ophør og afgørelsen om omplacering opfylder de to ovennævnte betingelser.

– Tjenestens interesse

- 158 Det bemærkes for det første, at da institutionerne råder over et vidt skøn ved vurderingen af tjenestens interesse, må Personalerettens kontrol derfor begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sine skønsmålinger på en åbenbar urigtig måde (dom afsagt af Retten i Første Instans den 12.12.2000, sag T-223/99, Dejaiffe mod KHIM, præmis 53).
- 159 Det fremgår i denne henseende af retspraksis, at interne modsætningsforhold mellem de ansatte, som er skadelige for tjenestens gnidningsløse funktion, kan begrunde, at en tjenestemand omplaceres i tjenestens interesse for at bringe en utålelig administrativ situation til ophør (jf. i denne retning Domstolens dom af 7.3.1990, forenede sager C-116/88 og C-149/88, Hecq mod Kommissionen, præmis 22, og af 12.11.1996, sag C-294/95 P, Ojha mod Kommissionen, præmis 41, samt dom afsagt af Retten i Første Instans den 28.5.1998, forenede sager T-78/96 og T-170/96, W mod Kommissionen, præmis 88). En sådan omplacering, der beslutes i tjenestens interesse, kræver ikke den pågældende tjenstemands samtykke (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.9.1998, sag T-23/96, De Persio mod Kommissionen, præmis 138). Dertil kommer, at det ved undersøgelsen af, om en personkonflikt kan begrunde en omplacering af en tjenestemand i tjenestens interesse, ikke er relevant at fastlægge, hvem der er ansvarlig for de omhandlede hændelser, eller om de fremførte anklager er begrundede (jf. i denne retning Domstolens dom af 12.7.1979, sag 124/78, List mod Kommissionen, præmis 13, og dommen i sagen Ojha mod Kommissionen, præmis 41).

160 I det foreliggende tilfælde bestod der åbenbart på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør blev truffet, et særlig konfliktfyldt forhold mellem sagsøgeren og generalsekretæren, på grund af sagsøgerens skrivelse af 7. december 2009. Henset til de opgaver, der påhviler Den Juridiske Tjeneste, og navnlig den omstændighed, at Den Juridiske Tjeneste skal bistå generalsekretæren, kunne dette konfliktfyldte forhold skade EØSU's funktion.

161 Under disse omstændigheder, og eftersom skrivelsen af 7. december 2009 som nævnt ikke indeholder oplysninger, der lader formode, at sagsøgeren blev udsat for psykisk chikane, eller at der fandt ulovligheder sted som omhandlet i vedtægens artikel 22a, stk. 1, anlagde formanden ikke et åbenbart urigtigt skøn, da han fastslog, at det i tjenestens interesse var nødvendigt at bringe en administrativ situation til ophør, som var skadelig for EØSU, og som derfor kunne begrunde en omplacering af sagsøgeren.

– Stillingernes ækvivalens

162 Det bemærkes, at reglen om, at lønklasse og stilling skal svare til hinanden, som bl.a. fremgår af vedtægtens artikel 7, i tilfælde af en ændring af tjenestemandens arbejdsområder ikke indebærer en sammenligning mellem hans nuværende og tidligere arbejdsområder, men mellem hans nuværende lønklasse og arbejdsområder (Personalerettens dom af 8.5.2008, sag F-119/06, Kerstens mod Kommissionen, præmis 96).

163 Følgelig er reglen om, at lønklasse og stilling skal svare til hinanden, ikke til hinder for en afgørelse, der medfører tildeling af nye arbejdsområder, der, selv om de adskiller sig fra dem, som tidligere blev varetaget, og af den pågældende selv opfattes som en forringelse af hans kompetencer, ikke desto mindre er i overensstemmelse med den stilling, som svarer til hans lønklasse. En faktisk formindskelse af tjenestemandens beføjelser udgør dermed kun en tilsidesættelse af reglen om overensstemmelsen mellem lønklasse og stilling, når tjenestemandens nye opgaver i det hele ligger klart under de opgaver, der svarer til hans lønklasse og stilling, når henses til beskaffenheden, betydningen og omfanget af disse opgaver (dommen i sagen Hecq mod Kommissionen, sag 19/87, præmis 7, og dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.10.1990, sag T-46/89, Pitrone mod Kommissionen, præmis 35).

164 Selv om en tjenestemand i henhold til vedtægten har et krav på at bibeholde den lønklasse, han har opnået, og på en stilling svarende til denne lønklasse, giver vedtægten ham endvidere ikke krav på en bestemt stilling, idet forholdet tværtimod er det, at ansættelsesmyndigheden – ud fra tjenstlige hensyn – efter vedtægten har beføjelse til at placere tjenestemændene i de forskellige til rådighed stående stillinger, der svarer til deres lønklasse (dommen i sagen W mod Kommissionen, præmis 102). Selv om det er korrekt, at administrationen kun kan være interesseret i at placere tjenestemændene i overensstemmelse med deres kvalifikationer og deres personlige ønsker, kan det dog ikke af den grund anerkendes, at en tjenestemand har ret til at udføre eller bevare bestemte opgaver eller at afvise at udøve enhver anden funktion inden for deres stillingstype (Domstolens dom af 22.10.1981, sag 218/80, Kruse mod Kommissionen, præmis 7, og af 1.6.1983, forenede sager 36/81, 37/81 og 218/81, Seton mod Kommissionen, præmis 41-44, samt dommen i sagen W mod Kommissionen, præmis 105).

165 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at sagsøgeren ved afgørelsen om omplacering blev overflyttet til en »stilling som kontorchef« for Logistiktjenesten »med ansvar for bl.a. juridiske sager vedrørende kontrakter og udbud«. Det er imidlertid ikke godtgjort, at denne nye funktion ikke svarede til sagsøgerens lønklasse. Selv om sagsøgeren har anført, at retlige spørgsmål vedrørende kontrakter og udbud kun udgjorde en mindre del af EØSU's opgaveportefølje før afgørelsen af omplacering, kan det ikke af denne omstændighed udledes, at den opgave, der bestod i at behandle retlige spørgsmål vedrørende kontrakter og udbud inden for Logistiktjenesten, ikke kunne antage et større omfang fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev omplaceret, og dermed indebære, at EØSU tillagde sådanne

opgaver større vægt som følge af sagsøgerens juridiske kompetencer. Sagsøgeren har endvidere anerkendt, at han fik ansvaret for at udarbejde en vejledning vedrørende de retlige aspekter ved kontrakter og udbud.

166 Den omstændighed, at sagsøgerens nye opgaver ikke længere omfatter personaleansvar, kan endvidere ikke udgøre bevis for, at de nævnte opgaver i det hele ligger klart under de opgaver, der svarer til sagsøgerens lønklasse, idet de højeste lønklasser i stillingshierarkiet, som det er blevet fastslået, ikke nødvendigvis forbeholdes de personer, der har personaleansvar, men kan tildeles de tjenestemænd, som varetager rådgivende opgaver på højt niveau (dommen i sagen Kerstens mod Kommissionen, præmis 101).

167 Under disse omstændigheder kan søgeren ikke med rette hævde, at afgørelsen om omplacering udgør en tilsidesættelse af stillingernes ækvivalens.

168 Det følger heraf, at det femte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af omsorgspligten og princippet om god forvaltningsskik

Parternes argumenter

169 Sagsøgeren har anført, at ansættelsesmyndigheden tilsidesatte omsorgspligten og princippet om god forvaltningsskik ved at træffe afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering i hast og uden at anføre en begrundelse. Sagsøgeren har endvidere anført, at han i en periode på mindst 13 måneder, fra den 24. marts til den 13. april 2010, ikke var tilknyttet nogen tjenestegren.

170 EØSU har påstået anbringendet forkastes.

Personalerettens bemærkninger

171 Det fremgår af fast retspraksis, at selv om administrationens omsorgspligt over for sine ansatte afspejler den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de ansatte i offentlig tjeneste, kan omsorgspligten ikke forhindre ansættelsesmyndigheden i at vedtage de foranstaltninger, den skønner nødvendige i tjenestens interesse, da besættelsen af alle ledige stillinger i første række skal baseres på tjenestens interesse. I betragtning af rækkevidden af den skønsbeføjelse, som institutionerne råder over ved vurderingen af tjenestens interesse, skal Personalerettens kontrol være begrænset til at efterprøve, om ansættelsesmyndigheden har holdt sig inden for grænser, der ikke kan kritiseres, og ikke har anvendt sine skønsbeføjelser på en åbenbar urigtig måde.

172 Da afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering i det foreliggende tilfælde er truffet i tjenestens interesse, som nævnt ovenfor, og da der ikke på nogen måde er ført bevis for, at disse afgørelse udgør en skjult sanktion, må anbringendet om, at de nævnte afgørelser indebærer en tilsidesættelse af omsorgspligten og princippet om god forvaltningsskik, forkastes. Selv om sagsøgeren har hævdet, at han ikke var tilknyttet en tjenestegren i perioden fra den 24. marts til den 13. april 2010, kan denne omstændighed, uanset hvor beklageligt den måtte være, ikke påvirke de nævnte afgørelses lovlighed.

173 Det følger heraf, at det sjette anbringende ikke kan tages til følge.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 22b

Parternes argumenter

- 174 Sagsøgeren har endelig anført, at ansættelsesmyndigheden tilsidesatte vedtægtens artikel 22b, idet den ikke inden 60 dage regnet fra fremsendelsen af skrivelsen af 7. december 2009 meddelte sagsøgeren alle de nødvendige oplysninger om den frist, ved hvis udløb han i tilfælde af administrationens passivitet havde ret til at udbrede de oplysninger, der var indeholdt i hans skrivelse til formanden for Europa-Kommissionen, formanden for Revisionsretten for Den Europæiske Union, formanden for Rådet for Den Europæiske Union, formanden for Europa-Parlamentet eller Den Europæiske Ombudsmand.
- 175 EØSU har påstået anbringendet forkastes.

Personalerettens bemærkninger

- 176 Det fremgår af vedtægtens artikel 22b, stk. 1, at »[e]n tjenestemand, der fremlægger de i artikel 22a definerede oplysninger for formanden for Kommissionen, formanden for Revisionsretten, formanden for Rådet, formanden for Europa-Parlamentet eller Den Europæiske Ombudsmand, [ikke] må [...] udsættes for sanktioner af den institution, han er ansat i, forudsat at alle betingelser i det følgende er opfyldt: a) tjenestemanden er oprigtigt overbevist om, at de fremlagte oplysninger og de heri indeholdte påstande i det store og hele er sande, og b) tjenestemanden har tidligere fremlagt de samme oplysninger for OLAF eller for den institution, han arbejder i, og har givet kontoret eller nævnte institution den tidsfrist, som OLAF eller institutionen i betragtning af sagens beskaffenhed har fastsat, til at iværksætte passende foranstaltninger. Tjenestemanden underrettes om denne tidsfrist inden 60 dage«.
- 177 Det af sagsøgeren fremførte anbringende er i det foreliggende tilfælde kun relevant, såfremt ansættelsesmyndigheden har truffet en for sagsøgeren ugunstig afgørelse som følge af, at sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 22b har fremlagt oplysninger for formanden for Kommissionen, formanden for Revisionsretten, formanden for Rådet, formanden for Europa-Parlamentet eller Den Europæiske Ombudsmand. Ud over, at det hverken er bevist eller hævdet, at sagsøgeren har anvendt proceduren i vedtægtens artikel 22b, vedrører afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering ikke på nogen måde denne procedure.
- 178 Det sidste anbringende må derfor forkastes.
- 179 Da samtlige de anbringender, der er fremført vedrørende afgørelsen om at bringe sagsøgerens tidligere funktion til ophør og afgørelsen om omplacering, er blevet forkastet, må påstandene om annullation af de nævnte afgørelser forkastes.
- 180 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at annullationspåstandene enten må afvises eller forkastes som ugrundet.

3. Påstanden om erstatning

Parternes argumenter

- 181 Sagsøgeren har anført, at han som følge af ulovligheden af de afgørelser, der er genstand for det foreliggende søgsmål, har lidt en ikke-økonomisk skade, som han efter ret og billighed vurderer til 15 000 EUR.

182 Hvad angår den økonomiske skade, som han har lidt, har sagsøgeren anført, at han i forbindelse med den administrative procedure var tvunget til at afholde udgifter til en advokat, som han ønsker godtgjort med et beløb på 1 000 EUR.

183 EØSU har nedlagt påstand om, at erstatningspåstandene forkastes.

Personalerettens bemærkninger

184 Det følger af fast retspraksis, at en påstand om erstatning for en skade i tjenstemandsager skal forkastes, når der er nær sammenhæng mellem denne påstand og den annullationspåstand, som er forkastet som ugrundet (dom afsagt af Retten i Første Instans den 10.6.2004, sag T-330/03, Liakoura mod Rådet, præmis 69). Da det ved undersøgelsen af de klagepunkter, der er fremført til støtte for påstandene om annulation, ikke er blevet fastslået, at de anfægtede afgørelser var behæftet med en ulovlighed, og da administrationen derfor ikke på grundlag af disse afgørelser har pådraget sig et ansvar, må påstandene om erstatning for de økonomiske og ikke-økonomiske skader, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af de ulovlige afgørelser, forkastes.

185 Såfremt sagsøgeren endvidere har ønsket at nedlægge påstand om, at EØSU tilpligtes at betale erstatning for en skade, der er forvoldt ved en tjenstlig fejl, som ikke har en nær sammenhæng med annullationspåstandene, må en sådan påstand afvises, idet sagsøgeren ikke har indgivet en ansøgning til administrationen i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1.

186 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg bør frifindes.

Sagens omkostninger

187 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, medmindre andet gælder i henhold til bestemmelserne i reglementets andet afsnit, kapitel 8. I henhold til artikel 87, stk. 2, kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

188 Det følger af denne doms præmisser, at sagsøgeren har tabt sagen. EØSU har endvidere udtrykkeligt nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. Selv om de oplysninger, som sagsøgeren har anført i skrivelsen af 7. december 2009, ikke var tilstrækkelige til at bevise eller sandsynliggøre, at han blev udsat for psykisk chikane, eller at der blev begået alvorlige uregelmæssigheder som omhandlet i vedtægtens artikel 22a, er der imidlertid derved ført bevis for, at der foregik en række uregelmæssigheder. Da sagens omstændigheder således giver anledning til at anvende procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det derfor hver part at bære sine egne omkostninger, herunder de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Første Afdeling):

1) Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg frifindes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Kreppel

Perillo

Barents

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. september 2012.

W. Hakenberg
Justitssekretær

H. Kreppel
Afdelingsformand